

ledes angribes og fordømmes fra Partiets Side. Derfor tror jeg at turde sige, at den Politik, som det ærede Parti fører paa det økonomiske Omraade, ikke alene er en elastisk Politik, men det er et Dobbeltspil, hvor man fører sin Agitation, skriver sine Artikler, holder sine Taler ud fra een Tankegang og een Opfattelse, men derimod atter og atter lader rent politiske Hensyn medføre, at Partiet, naar det skal stemme her i Tinget, stemmer i Modsætning til Indholdet af de Taler, der holdes fra Partiets Side.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at den Debat, vi førte her, var ørkesløs, og det var hans Dagsorden Udtryk for, der kom ikke noget Mel ud af den. Nej, jeg har hørt ved anden Lejlighed, at de Indlæg, der kommer i Debatten fra anden Side end det ærede Medlems egen, opfatter han som Avner, og det kan da ikke forbavse nogen, at han mener det samme i Aften. Men naar jeg hører det ærede Medlems Tale om denne Dagsordens Vending om Betydningsløsheden af den Debat, der nu føres her, kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at jeg her genkender Klangen fra den gamle Højretone overfor Rigsdagen. Den gamle Overlegenhed overfor den Debat, der føres i Folketinget, genfindes nu i de ærede Herrers Tale. Jeg har efterhaanden forstaaet, at den højtærede Regering ikke er fremmed for en tilsvarende Overlegenhedsfølelse; hele det Forhold, hvori denne Regering har stillet sig til Rigsdagen, præges bestandig mere deraf. Imidlertid skulde det forbavse mig, om hele Partiet Venstre er blevet grebet af en saadan Ringeagt overfor den Drøftelse, der finder Sted paa Tinge; det forekommer mig, at denne staar i en saa skærende Modsætning til den Politik, som i gamle Dage var det samlede Venstres, at det vilde forbavse mig, om den nu skulde kunne samle alle de ærede Herrer. I sin Tid stod de tidt og ofte overfor en saadan Bebrejdelse, og de kan være sikre paa, at hvert ubehageligt Ord, der i denne Tid i den dertil bestemte Presse siges om Rigsdagen, svarer nøje til den Slags Ord, som blev sagt om Debatten herinde i den Tid, da det var det Parti, som hvis Arvtager Venstre betragter sig, der førte an i Debatten i Folketingssalen.

Jeg havde det Indtryk, at det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard var grebet af den samme Overlegenhedens Aand, havde den samme medlidende Ringeagt for den Form, hvorunder Rigsdagen nu fører sine Forhandlinger. Det ærede Medlem sagde: Lad os nu komme til saglig Behandling i Modsætning til den ørkesløse Diskussion, der har været ført. Til saglig Behandling af disse Spørgsmaal indbyder vi ved vor Dagsorden, men denne Dagsorden er det, det ærede Medlem afviser. Og samtidig siger han næsten forarget: Nu er vi trætte af den Art Debatter, der har været ført under Finanslovens anden Behandling. Lad mig herom sige, at den Debat, der førtes under Finanslovens anden Behandling, det vil sige Debatten om Udenrigsministerens Stilling, efter de Oplysninger, der er fremkommet, er en Debat, for hvilken Ansaret ikke hviler paa dem, der har ført Indlægene frem her paa Tinge, men paa den Ministerchef, det Ministerium og det Flertal her i Tinget, der opretholder Udenrigsministeren efter de fremkomne Oplysninger. Den Regering, som nægter fyldigere Oplysninger om de Forhold, som her burde belyses, og ved denne Nægtelse gør det nødvendigt for Befolkningen at komme til den Anskuelse, at de Oplysninger, der skjules og holdes tilbage, er af en saadan Karakter, at hvis de forelaa for Offentligheden, var Udenrigsministerens Stilling umulig — de ærede Herrer, der indtager denne Holdning, bærer hvert eneste Gran af Ansvaret for den førte Debat, en Debat, som ikke kan undgaas, før der foreligger tilstrækkelige Oplysninger for Rigsdagen. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at det netop ogsaa maa være i den højtærede Udenrigsministers egen personlige Interesse at faa denne Sag klargjort fuldt og helt og saa hurtigt som paa nogen Maade muligt.

Imidlertid, det er Debatten i Rigsdagen, man afviser, og man afviser ikke blot Drøftelsen her i Salen, som man ser paa med saa megen Overlegenhed, men ogsaa Forhandlingen mellem de forskellige politiske Partier, hvor de forskelligartede Anskuelser inddrages i een fælles Overvejelse. Og medens altsaa Dagsordenens første Del giver Udtryk for Ringeagt overfor Rigsdagens Forhandlinger, giver den anden